

Driemaal is scheepsrecht

Ik geef het eerlijk toe; ik lees vaak stripverhalen. Zodoende weet ik dat als Donald Duck het niet meer zag zitten, hij zijn biezen pakte en kwaakte: “Ik ga naar Timboektoe!”

Dat leek mij ook wel wat en we pakten onze fietstassen voor een tocht dwars door Senegal en Mali. Evenals Donald Duck kwamen wij ook niet in Mali aan.

Een week geleden zijn we uit Dakar vertrokken met Timboektoe als einddoel. Meestal geven we de voorkeur aan het fietsen van een rondje. Als je dan na honderden kilometers weer bij je beginpunt bent, voelt het als een mooie afronding van de tocht.

Dit keer tarten wij onze voorkeur en fietsen tussen Sahara en Sahel.

Zover het oog reikt strekt zich een stoffige droogte uit met een enkel struikje of een baobab. Wind en zand hebben vrij spel. Soms wervelen kleine tornado's schuin voor ons de weg over. Ze hebben een diameter van wel twee meter en zuigen bladeren en stof mee omhoog.

De grote zandbak wordt afgewisseld met dorpjes, waarvan we er nu een doorkruisen. Zo'n dorpje bestaat uit tientallen lemen hutten binnen een omheining. Gitzwarte vrouwen in kleurige kanga's vullen bij een put hun emmers en dragen ze op het kroeshoofd naar huis, luie mannen zitten in de schaduw van een baobab te praten. Gillend rennen halfblote kinderen naar de weg zodra ze ons zien aankomen. “Toubab!” klinkt het, in één adem gevolgd door: “Cadeau, cadeau!”

Een man gehuld in gescheurde broek, verbleekt shirt en afgeragde slippers klampt ons aan en vraagt om honderd francs.

“Hoezo?”, vraag ik.

“Pour dieu”, luidt het antwoord.

We doen alsof we hem niet begrijpen.

De man heft zijn ogen ten hemel en blijft herhalen “pour dieu”. Ter verduidelijking wijst hij naar boven, waar een ventilator hangt.

“Ach, voor de ventilatie”, zeg ik begrijpend.

Enige kilometers verder zijn enkele dappere keuterboeren bezig het zand om te